

протестантизму, за два роки до 500-літнього відомого проголошення у 1517 році Мартином Лютером своїх тез (чим було започатковано Реформацію) через державні органи ухвалили широке відзначення цього ювілею. Позитивні приклади християнських сусідів варто бачити й запозичувати позитив.

Наголосимо ще раз, що **425-річчя Берестейського Собору в 2022 році варто увінчати спорудженням в Києві монументу чи пам'ятної стели на честь цього ювілею**. Собор цей – пам'ятна подія не лише для греко-католиків, а й для всього українського народу, не лише для галичанського загомінку, а для всіх українських теренів. Його ухвали – не шлях до латинізації, а шлях до відновлення того християнства, в яке хрестив українців Київський князь Володимир у 988 році, шлях до збереження Українського християнства. А що то є, треба ще вивчити й зберегти в його позитиві.

2. Артикули Берестейської Унії.

2а. Артикули Берестейської унії (за видруком їх Юрієм Муликом-Луциком)

1. Залишити (нам) давню сповідь, що Дух Святий походить не з двох начал і не подвійним походженням, але з одного начала, як з джерела, від Отця через Сина.
2. Щоб молитви, Богослужіння та обряди залишилися без змін та щоб усе те було в нашій мові.
3. Щоб Тайни Найсвятішого Тіла і Крові Господа нашого Ісуса Христа в цілому були збережені так, як ми їх дотепер уживали, під обома видами – хліба і вина, та щоб це було збережене для нас повічні часи в цілому й ненарушно.
4. Щоб Тайну св. Хрещення і його форму збережено нам ненарушно так, як ми дотепер її служимо, без будь-якого додатку.
5. Про чистилище не будемо сперечатися, але дамо себе повчити Святій Церкві.
6. (Ми) готові прийняти новий календар, якщо не може залишитися по старому, однак без порушення Пасхалії і наших свят так, як це було в часі згоди, бо маємо деякі свої особисті свята, яких панове римляни не мають.
7. Щоб нас не примушували до процесії в день Божого Тіла, бо в нас є інший спосіб почитання (тих Святих) тайн.
8. Також перед Великоднем, щоб нас не примушувано до свячення вогню, калатання й інших церемоній, але щоб ми залишалися в наших церемоніях згідно з порядком і уставом нашої Церкви.
9. Щоб подружжя священників було залишено непорушними, за винятком двоєженців.

10. Владичтва і митрополії та інші духовні достоїнства і посади надавати лиш особам *руського народу і віри*.
11. Зберегти звичай-право українських єпископів вибирати свого Митрополита.
12. На свої свячення наші Владики не потребують дозволу з Риму, їх святить Митрополит. Новий Митрополит посилає до Папи або до його представника в державі лише заяву послуху.
13. З уваги на рівну єпископську гідність (наших єпископів) з єпископами латинського обряду, наші єпископи домагаються місця в сенаті для Митрополита і єпископів.
14. Якщо з часом приступить до єдності решта українського народу та інші православні Сходу, щоб Унії не посуджувано за те, що їх випередила в цій єдності.
15. Непослушні єпископам священники, зокрема ж чужинці-зайди, не сміють правити духовні служби в наших дієцезіях.
16. Не дозволяти на перехід з руського обряду на латинський.
17. Щоб подружжя між римлянами і Руссю вже були вільними, без примушування до релігії (до переходу на католицтво і латинський обряд – І.Ш.), бо ми вже в одній Церкві.
18. Загарбане церковне добро повернути, а те, що в посіданні нашої Церкви, має залишатися таким назавжди.
19. Після смерті Митрополита чи єпископа майном Церкви має розпоряджатися Капітула, а не приватні особи. Приватне ж майно Церковних достойників переходить родині, згідно з тестаментом чи законом держави.
20. Архімандрити, ігумени і ченці мають належати під судовласть місцевого єпископа, згідно з монашим правом нашої Церкви.
21. Щоб у Трибуналі, між духовними римлянами, ми також мали двох своїх представників для пильнування справ наших Церков.
22. Щоб духовенство Української Церкви мало однакові права і привілеї з латинським кліром і було вільне від церковних податків.
23. Щоб панове римляни не забороняли нам дзвонити в наших церквах у Велику П'ятницю, в містах і всюди.
24. Щоб не було заборонено ходити до хворих з найсвятішими Тайнами, публічно та зі свічками і в ризах, згідно з нашими приписами.
25. Забезпечити свободу на релігійні процесії у святі дні.
26. Не перемінювати церков на костели. А хто з панів знищив чи ушкодив українську церкву, щоб її поправив чи поставив нову.
27. Церковні Братства мають належати під судовласть місцевого єпископа чи Митрополита, а не до когось іншого.
28. Щоб було вільно закладати школи, семінарії, друкарні.
29. Священників, які надуживають свого сану (дають розводи і т.п.), якщо вони покарані єпископом, державна влада чи поодинокі магнати не сміють їх протегувати, ні допускати до священослужіння, аж поки вони не виправляються.

30. Щоб усі церкви були лише під владою єпископа і церковної влади, а не світських осіб.
31. Екскомунікованих з Української Церкви, Римська Церква не сміє приймати до себе, Українська ж Церква робитиме те ж саме з екскомунікованими латинниками.
32. Якщо з часом до Унії приступить і решта українського народу чи й Грецька Церква і якщо в зв'язку з тим постануть якісь зміни в уставах (праві) чи обрядах, щоб уніатам було дозволено з тих змін скористатися (до них долучитися – І.Ш.).
33. На всі ці Артикули потребуємо згоди і запевнення від Св. Отця Папи, щоб інші, які ще вагаються, бачучи, що все своє маємо ненарушеним, тим скоріше прийшли до цієї святої єдності.

Дано Року Божого 1595, місяця червня, дня першого, за старим календарем.

Підписи: Михайло - митрополит Київський і Галицький, Іпатій - єпископ Володимирський і Берестейський, Кирило Терлецький - Божою милістю екзарх, єпископ Луцький і Острозький, Леонтій Пелчицький - єпископ Пінський і Турівський».

До документу були прикріплені 8 печаток, між якими печатка Гедеона Балабана - єпископа Львівського, Д. Звируйського - єпископа Холмського, Йони - архимандрита Кобринської церкви св. Спаса.

26. Артикули Берестейської Унії (за видруком їх отцем Іваном Шевцівим)

Не знаючи тих положень, на основі яких було укладено Берестейську Унію, часто її вороги вигадують, що хочуть, лиш би тільки сфальсифікувати її сутність. Владик, які йшли на її укладення при цьому оголошують зрадникам православ'я, відступниками від Східного обряду. Щоб зрозуміти, що то є явно не так, наведемо повністю документ, на основі якого відбулася Унія Української Церкви з Римом:

“Артикули для яких потребуємо гарантії від панів римлян, перш ніж приступимо до єдності з Римською Церквою:

1. Залишити (нам) давню сповідь, що Дух Святий походить не з двох начал і не подвійним походженням, але з одного начала, як з джерела, від Отця через Сина.
2. Щоб молитви, Богослужіння та обряди залишилися без змін та щоб усе те було в нашій мові.
3. Щоб Тайни Найсвятішого Тіла і Крові Господа нашого Ісуса Христа в цілому були збережені так, як ми їх дотепер уживали, під обома видами – хліба і вина, та щоб це було збережене для нас повічні часи в цілому й ненарушно.
4. Щоб Тайну св. Хрещення і його форму збережено нам ненарушно так, як ми дотепер її служимо, без будь-якого додатку.
5. Про чистилище не будемо сперечатися, але дамо себе повчити Святій Церкві.

6. (Ми) готові прийняти новий календар, якщо не може залишитися по старому, однак без порушення Пасхалії і наших свят так, як це було в часі згоди, бо маємо деякі свої особисті свята, яких панове римляни не мають.
7. Щоб нас не примушувано до процесії в день Божого Тіла, бо в нас є інший спосіб почитання (тих Святих) тайн.
8. Також перед Великоднем, щоб нас не примушувано до свячення вогню, калатання й інших церемоній, але щоб ми залишалися в наших церемоніях згідно з порядком і уставом нашої Церкви.
9. Щоб подружжя священників залишено непорушеними, за винятком двоєженців.
10. Владицтва і митрополії та інші духовні достоїнства і посади надавати лиш особам руського народу і віри.
11. Зберегти звичай-право українських єпископів вибирати свого Митрополита.
12. На свої свячення наші Владики не потребують дозволу з Риму, їх святить Митрополит. Новий Митрополит посилає до Папи або до його представника в державі лише заяву послуху.
13. З уваги на рівну єпископську гідність (наших єпископів) з єпископами латинського обряду, наші єпископи домагаються місця в сенаті для Митрополита і єпископів.
14. Якщо з часом приступить до єдності решта українського народу та інші православні Сходу, щоб Унії не посуджувано за те, що їх випередила в цій єдності.
15. Непослушні єпископам священники, зокрема ж чужинці-зайди (греки — О.Ш.) не сміють правити духовні служби в наших дієцезіях.
16. Не дозволяти на перехід з руського обряду на латинський.
17. Щоб подружжя між римлянами і Руссю вже були вільними, без примушування до релігії (до переходу на католицтво і латинський обряд — І.Ш.), бо ми вже в одній Церкві.
18. Загарбане церковне добро повернути, а те, що в посіданні нашої Церкви, має залишатися таким назавжди.
19. Після смерті Митрополита чи єпископа майном Церкви має розпоряджатися Капітула, а не приватні особи. Приватне ж майно Церковних достойників переходить родині, згідно з тестаментом чи законом держави.
20. Архимандрити, ігумени і ченці мають належати під судовість місцевого єпископа, згідно з монашим правом нашої Церкви.
21. Щоб у Трибуналі, між духовними римлянами, ми також мали двох своїх (представників — І.Ш.) для пильнування справ наших Церков.
22. Щоб духовенство Української Церкви мало однакові права і привілеї з латинським кліром і було вільне від церковних податків (супроти духовенства латинського обряду- І.Ш.).
23. Щоб панове римляни не забороняли нам дзвонити в наших церквах у Велику П'ятницю, в містах і всюди.

24. Щоб не було заборонено ходити до хворих з найсвятішими Тайнами, публічно та зі свічками і в ризах, згідно з нашими приписами.
25. Забезпечити свободу на релігійні процесії у святі дні.
26. Не перемінювати церков на костели. А хто з панів знищив чи ушкодив українську церкву, щоб її поправив чи поставив нову.
27. Церковні Братства мають належати під судовість місцевого єпископа чи Митрополита, а не до когось іншого.
28. Щоб було вільно закладати школи, семінарії, друкарні.
29. Священиків, які надуживають свого сану (дають розводи і т.п.), якщо вони покарані єпископом, державна влада чи поодинокі магнати не сміють їх протегувати, ні допускати до священослужіння, аж поки вони не виправляються.
30. Щоб усі церкви були лише під владою єпископа і церковної влади (а не світських осіб — І.Ш.).
31. Екскомунікованих з Української Церкви, Римська Церква не сміє приймати до себе, Українська ж Церква робитиме те ж саме з екскомунікованими латинниками.
32. Якщо з часом до Унії приступить і решта українського народу чи й Грецька Церква і якщо в зв'язку з тим постануть якісь зміни в уставах (праві) чи обрядах, щоб уніатам було дозволено з тих змін скористатися (до них долучитися — І.Ш.).
33. На всі ці Артикули потребуємо згоди і запевнення від Св. Отця Папи, щоб інші, які ще вагаються, бачучи, що все своє маємо ненарушеним, тим скоріше прийшли до цієї святої єдності.

Дано Року Божого 1595, місяця червня, дня першого, за старим календарем.

Підписи: Михайло — Митрополит Київський і Галицький, Іпатій — єпископ Володимирський і Берестейський, Кирило Терлецький — Божою милостю екзарх, єпископ Луцький і Острозький, Леонтій Пелчицький — єпископ Пінський і Турівський.

До документу були прикріплені 8 печаток, між якими печатка Гедеона Балабана - єпископа Львівського, Д. Звируйського - єпископа Холмського, Йони — архимандрита Кобринської церкви св. Спаса.

2в. Артикули Берестейської Унії

(Перший український переклад тексту 1955 року за Юрієм Муликом-Луциком)

1. Спочатку, оскільки між римлянами й греками суперечка існує про походження Святого Духа, що єднанню значно шкодить, а ні з чого іншого, як з того, що розуміти не хочемо, то просимо не змушувати нас до іншої конфесії, а на тому залишатися, як у Святому Письмі, в Євангелії, також і в писаннях Святих Отців грецьких знаходиться, тобто

- що Дух Святий не з двох початків і не двома походженнями, а з одного початку, як з джерела, від Отця через Сина походить.
2. Хвала Бога і всі молитви ранні, вечірні й нічні щоб нам у цілості залишити відповідно до стародавнього звичаю Східної Церкви, а саме – Святі Літургії, яких є три: Василя, Золотоуста й Єпифанія, що буває у великий піст *cum praesantificatis donis*, також і інші всі церемонії й обряди нашої Церкви, які до останнього часу ми мали, тим більше, що й у Римі *sub obedientia Summi Pontificis* також заховується, так також щоб було *idiomate nostro*.
 3. Найсвятіші Тайни Тіла й Крови Господа нашого Ісуса Христа, щоб нам цілком були збережені так, як ми їх досі уживали під обома видами: хліба й вина, аби в нас на вічні часи збереглися в цілості і без порушення.
 4. Тайна Св. Хрещення й форма його, щоб у нас цілком, як досі вживаємо, без ніякого додатку зберігалася.
 5. Про чистилище не сперечаємося, а дамося навчитися з науки Святої Церкви.
 6. Календар новий, якщо не може бути по-старому, приймемо, однак без порушення Пасхалії і наших свят так, як і за єдності бувало, бо маємо деякі свої особливі свята, яких панове римляни не мають, а саме: на день 6 січня, що відбуваємо в пам'ять охрещення Христа Бога та об'явлення Бога єдиного в Трійці, що в нас зветься Богоявленням; на цей день маємо особливу церемонію освячення води.
 7. До процесій у день Божого Тіла нехай нас не змушують, тобто щоб ми також із Святими Тайнами своїми ходили, бо в нас інший чин Св. Тайн.
 8. Також і перед Великоднем свячення вогню, калаталень і інші церемонії, яких ми до цього часу не мали в нашій Церкві, а відповідно до порядків і уставу нашої Церкви нехай зберігаються в наших церемоніях.
 9. Одружене священство нехай цілком залишається *exceptis bigamis*.
 10. Митрополії й владицтва та інші достоїнності духовні нашого обряду нехай будуть надавані лише людям народу руського(тут мається на оці українського- Ю. М-Л) або грецького, що були би нашої релігії. Оскільки наші канони вказують, що такі, як митрополит, так і владики духовенством спочатку мають бути обрані люди достойні, просимо його Королівську Милість про вільний вибір, однак в такий спосіб, щоб авторитет його Королівської Милості цілком дотримувався, віддаючи по своїй волі; тобто – щоб чотирьох електів обирали зразу після смерті покійника, а Його Королівській Милості вільно буде надати, кому схоче з-поміж цих чотирьох; найбільш це тому, щоб на такі достоїнності люди гідні й учені обиралися; коли ж його Королівська Милість буває не тієї релігії, не може знати, хто на це гідний, бо давніше бували такі неуди, що дехто ледве умів читати. Однак і ті уряди духовні, коли б його Королівська Милість зволив з ласки своєї світській людині надати, щоб кожна з них найдалі в три місяці у духовний стан висвячувалася під загрозою затрати того свого уряду в разі зволікання відповідно Конституції Сейму Гродненського та артикулів святої пам'яті короля

- Сигізмунда-Августа і теперішнього ствердження його Королівської Милості, бо тепер є деякі, що уряди духовні по кільканадцять літ утримують, а на стан духовний не висвячуються, захищаючись якимись від короля даними привілеями. Просимо, щоб і надалі такого не було.
11. По номінацію до Риму нехай владик не посилають, а як кому Його Королівська Милість зволить дати якесь владитство, то хай по-старому Архиепископ Митрополит кожного такого висвятять. Одначе сам Митрополит, який цей уряд Митрополії обніматиме, по номінацію до св. Отця Папи посилається; по принесенні номінації з Риму його потім принаймні два владики своїм чином нехай висвячують.
 12. Коли б єпископ якийсь вступав на Митрополію, то такий вже по номінацію нехай не посилається, тому що він вже має висвячення в єпископський сан; тільки послушенство Summo Pontifici може зложити перед Ексцеленцією Архиепископом Гнезненським не як перед Архиепископом, а як перед Примасом.
 13. А щоб більший авторитет наш був і овечки наші щоб нас тим більш поважали й шанували, то просимо про місце в Раді Його Королівської Милості Митрополитові і єпископові з досить слухних причин, бо однакові уряди й єпископську гідність на собі носимо, які достойники римського обряду, а найбільш тому, що коли до Ради Законодавства буде чинним, то й на шанування Summo Pontifici може законодавство діяти, щоб не сталося якесь порушення, як по смерті Ісидора, Митрополита Київського, сталося; то ж бо й владики, не будши пов'язані із Законодавством та мешкаючи на віддалі, зручно відступили від єдності, учиненої на Флорентійському Синоді; а коли буде пов'язаний із Сенатським Законодавством, трудно буде про порушення й подумати. Листи на сеймі й сеймики нехай до нас буде писано.
 14. А коли б згодом те Господь Бог зволив дати, щоб і решта братерства народу нашого і релігії грецької до тієї ж святої єдності прийшла, нехай би нам те у провину не було зараховано, ніби ми їх до тієї єдності упередили, бо ми те з певних і слухних причин задля згоди in R. P. Christiana мусіли учинити, запобігаючи дальшому замішанню й незгоді.
 - 15.3 Греції не допускати ніяких заходів чинити та з листами заборон (excomunia) до держави в'їжджати і ту згоду розривати щодо замирення між людьми, бо ще чимало упертих між людьми перебуває, котрі з якої будь okazji легко до замішання людей привести можуть; а власне хто б такі вигадки строїв і з листами заборон до держави в'їхав, щоб такого було би карано, бо з тим могла б постати intestinum bellum між людьми. А цього найпильніше потрібно стерегтися, коли б в єпархіях наших священники нашої релігії не захотіли бути в нашому послушенстві, щоб ніде справ духовних виконувати не сміли, як от наші архимандрити, ігумени, пресвітери та інші духовні особи, а особливо заштатні, як от владики, ченці, що з Греції приїжджають, щоб у наших єпархіях не насмілювалися на таке важитись духовних треб виконувати, бо де це було б дозволено, нічого з тієї згоди небуло б.

16. Коли б хто згодом з нашої релігії, нехтуючи свою релігію і церемонію, захотів пристати до римських церемоній, щоб такий не був прийманий як такий, що нехтує церемоніями єдиної Церкви Божої, бо ж в одній Церкві вже будучи, одного Папу мати будемо.
17. Одруження між римлянами й руссю щоб уже були вільними, без змушування до релігії – як в одній Церкві.
18. Поскільки є чимало церковних маєтностей нашими попередниками неслухно знову у власність заведених, хоча вони, як тимчасові посідачі, не могли мати права привласнювати, єдино держати, поки самі були при житті, – уклінно просимо, щоб було повернено до церков, бо ж того зубожіння наших резиденцій не тільки що не зможемо залагодити потреби Церкви Божої, але й самі не матимемо нужденного прожитку. А коли б хто на церковні маєтності мав слухне доживоття, то хоча з них оренду якусь платити Церкві згодилися, а після смерті, щоб кожне на церкву поверталось і щоб їх ніхто не випрошував без розпорядимості єпископів і консисторій. Усі надання також, на які Церква тепер має посесію й які вписані в Євангеліях, хоч би на них привілеїв не було, але посесія є давня, щоб при силі зоставалися; а на давно забрані зберегти Церкві вільне право діяти.
19. Після смерті Митрополита і єпископів нехай старості ні підстарості до церковних маєтностей нічого не мають, а щоб усе було в розпорядимості Римської Церкви й консисторському віданні аж до нового єпископа. А особливо щодо маєтностей і власності самої особи єпископа, щоб охоронці та родичі після смерті покійника кривди не мали, а щоб усе заховувалося так, як і в Римській Церкві після смерті духовних осіб, на що вже й привілеї маємо, тільки нехай до Конституції буде внесено.
20. Архимандрити, ігумени, ченці й монастирі їх нехай по-давньому в слухняності єпископовій своєї єпархії будуть, бо ж у нас одна-єдина релігія чернеча, якою й владики послуговуються, а провінціалів не маємо.
21. У трибуналі між духовними особами римськими, щоб також наших двох перебувало для догляду прав нашої Церкви.
22. Архимандрити, ігумени, пресвітери й архидиякони та дияконий інше духовенство наше, щоб у такій же пошані було, як і римські духовні особи, і давніми вольностями, від короля Володислава наданими, користалися, і від усіляких здирств персонально й від церковної оселі (як досі з них неслухно стягано) вільними були, хібащо хто мав би свої володіння, такий з іншими повинен платити податок, але не з особи, ані з Церкви. А хто з духовних і попів під панамі й шляхтою володіння свої мають, такі своє підданство і слухняність своїм панам повинні чинити й визнавати щодо ґрунтів і надань їх, не виламуючись до іншого права і не позиваючи своїх панів, але цілком додержуючи *ius patronatus* своїм панам. Але особисто і за духовний уряд їх ніхто карати не може, тільки їх власний єпископ з повідомлень їх панів, а особливо хто є власними підданими й батьками панів своїх, то щоб ніскільки не зловживалося

- правом як духовному, так і світському і шляхетській вольності з обох боків.
23. Дзвоніння в наших церквах у Велику п'ятницю нехай в містах і скрізь не забороняється панамі римського обряду.
 24. Із Святими Дарами до хворих публічно із свічками і в одягові відповідно до нашого звичаю, щоб не заборонялося ходити.
 25. Процесії в дні свят, коли буде потреба, щоб без ніяких перешкод вільні були нам відповідно до нашого звичаю.
 26. Монастирі й церкви наші руські нехай не повертаються на костели, а особливо коли хтось із католиків у фаху своєму церкви попував, щоб їх конче змушений був направити для підданих народу руського, або й нові побудувати чи старі реставрувати.
 27. Братства духовні церковні, новонастановлені патріархом і його Королівською Милістю стверджені, коли б захотіли в цій єдності бути, як у Львові, в Бересті, в Вільні та інших містах, з яких бачимо великий пожиток Церкві Божій і хвали Божої збільшення, щоб цілком були заховані під слухняністю своїх власних (Митрополита) єпископів відповідної єпархії, в котрій перебуває і куди хто належить.
 28. Семинарію й школи грецькі та слов'янської мови, щоб їх вільно було засновувати в місцях, де найзручніше буде передбачуватися; також і друкарні щоб були дозволені, однак під владою Митрополита, єпископів і з їх відома, щоб якісь ересі не поширювалися, і щоб нічого без згоди єпископів своїх та дозволу їх не друкувалося.
 29. Поскілки чиняться великі збитки і неслухняність нам від попів наших так у містах Його Королівської Милості, як також у панських та земських, які часом під захистом урядовців і своїх панів великі шкоди й розпусту, шлюбні розводи чинять, а часом і самі пани старості й їх деякі уряди для певних прибутків, що звикли від розводів платити, попів своїх боронять, на собори до єпископів не допускають їздити, і нам, єпископам, не допускають свавільних карати; наших візитаторів оббріхують, ганьблять, б'ють, – просимо, щоб такого не допускалося; щоб нам вільно було свавільних карати й доглядати за порядком, а коли б хтось із своєї неслухняности чи за якусь провину був єпископом екскомунікований, щоб з поданих відомостей від єпископів та візитаторів їх уряд і пани таких духовних обов'язків відправляти і в церквах служити не допускали, поки аж перед своїм пастирем обвинувачення свого не спростує; це має відноситись і до архимандритів та ігуменів й інших духовних осіб, підлеглих єпископам та їх владі.
 30. У головних містах і скрізь у державі його Королівської Милості соборні церкви й інше околиці, якої будь влади і підданства, будь королівського чи міського, або панського надання, щоб були під зверхністю і владою єпископів своїх, а світські люди, щоб ними не поряdkували, бо є деякі такі, що з послушенства своїх єпископів виламуються і самі відповідно до своєї думки собою поряdkують, а своїм єпископам слухняними бути не хочуть, щоб цього на будуче не було.

31. Коли б також хтось найпаче за якийсь виступ єпископом своїм був екскомунікований, щоб такого в Римській Церкві не приймали, і особливо щоб про нього проголошувано було; так само і ми прецінь будемо чинити тим, що в Римській Церкві будуть екскомуніковані, адже ж то справа є наша спільна.
32. Коли б також Господь Бог з волі і ласки своєї святої дав того дочекати, щоб і решта братів Східної нашої Церкви грецького обряду до святої єдності із Західною Церквою приступили, а потім за спільним поєднанням і погодженістю всієї Церкви якесь виправлення церемоній та порядку в Грецькій Церкві відбулося, щоб ми того всього були учасниками, як люди одної релігії.
33. А вже відомо, що дехто до Греції виїхав, стараючись про зверхність якусь церковну, хочаби тут, приїхавши потім, порядкувати і духовенством керувати та свою юрисдикцію над нами простягати. Коли б великого хвилювання між людьми не було, просимо, щоб Його Королівська Милість на кордонах панам старостам за цим доглядати зволив наказати, щоб часом у державу його Королівської Милості з такими юрисдикціями чи екскомуніками не пропускалися, бо щоб з того значне хвилювання між пастирями й овечками Церкви Божої не вчинилося.

Отож, усі ми, нижче іменовані особи, маємо схильність до тієї святої згоди на хвалу імення Божого і спокою в Святій Християнській Церкві ці Артикули, що вважаємо нашій Церкві потрібні будуть, спочатку жадаємо від Святого Отця Папи і його Королівської Милості на них ствердження й запевнення для міцнішої віри мати; подали ми в цій нашій інструкції братам нашим у побожності велебним Отцю Іпатію Потію, прототронію, Єпископові Володимирському і Берестейському та Отцю Кирилові Терлецькому, екзархові і Єпископові Луцькому і Острозькому, щоб вони спочатку про підтвердження і запевнення тих всіх Артикулів, які тут на письмі подані, в імені нашим і своїм Найсвятішого Отця Папу, а також і Його Королівську Милість пана нашого милостивого просили, щоб ми упевнені були за нашу віру, св. Тайни й Церемонії без порушення нашого сумління і овечок Христових, нам доручених, до цієї святої згоди із Святою Римською Церквою приступили; а слідом інші, які ще в хитанні перебувають, бо ж усе своє цілковито мавши, тим жвавіше за нами до тієї святої єдності прийшли.

Дата Року Божого 1595, 1 червня за старим Календарем.

МИХАЙЛО, митрополит Київський і Галицький рукою власною; ПАТЕЙ, єпископ Володимирський і Берестейський власною рукою; КИРИЛО Терлецький Божою милостію екзарха єпископ Луцький і Острозький власною рукою; ЛЕОНТІЙ Пелчицький з ласки Божої єпископ Пінський і Туровський рука власна.

Далі німецькою мовою говорить про вісім печаток, а далі підпис архиєпископа Балабана Львівського та єпископа Збіруйського в Холмі. На наступній сторінці 7-й стоїть ще підпис: ЮНА Гоголь, архімандрит Кобринський церкви Святого Спаса власною рукою підписав.